

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(94) 100 endelig udg.
Bruxelles, den 04.06.1994

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

**DET EUROPÆISKE FÆLLESKAB OG BEFOLKNINGSTILVÆKSTEN:
DEN EUROPÆISKE FÆLLESKAB HOLDNING UNDER
VERDENSKONFERENCEN OM BEFOLKNING OG UDVIKLING
I CAIRO DEN 5.-13. SEPTEMBER 1994**

Konferencen i Cairo finder sted på et tidspunkt i den demografiske udvikling i verden, der er kendetegnet ved

- en samlet befolkningstilvækst, der på grund af sin art og de befolkninger, den berører, medfører en væsentlig forøgelse af befolkningen i udviklingsregionerne, særlig i Afrika,
- en afsvækning af tempoet for befolkningstilvæksten i verden, understøttet af en passende befolkningspolitik i flere udviklingslande,
- en vedvarende ældning af befolkningsstrukturene i alle de industrialiserede lande, der er kendetegnet ved en lav fertilitetskvotient og en længere levealder, således at det efter almindelig opfattelse forventes, at disse strukturer vil stabilisere sig inden for de næste ti år.

Internationale instansers arbejde, drøftelser og henstillinger viser desuden klart, at

- der synes at være enighed om, at det er nødvendigt at reducere befolkningsstigningen for at muliggøre en bæredygtig økonomisk og menneskelig udvikling og for at hindre alvorlige konsekvenser for kloden som helhed. En overdreven befolkningstilvækst kan bremse eller endog blokere udviklingen og sammen med ekstrem fattigdom ødelægge miljøet,
- der synes også at være almindelig enighed om grundtankerne i og indholdet af befolkningspolitikkerne. Tidligere tids kontroverser om, hvorvidt en nedbringelse af befolkningstilvæksten skal gå forud for eller følge udviklingen, er ikke længere aktuelle: det er i dag klart for alle, at de to skal forløbe side om side.

Man bør benytte sig af denne heldige konjunktion til på konferencen i Cairo

- på ny at bekræfte de principper, der bør ligge til grund for befolkningspolitikkerne,
- at give tilsagn om en forøgelse af de finansielle midler, der stilles til rådighed af de direkte berørte lande, såvel som de udenlandske donorer, til at gennemføre befolkningspolitikkerne.

Denne konference er en enestående lejlighed til i verdenssamfundet at opnå en politisk konsensus og fastlægge en sammenhængende handlingsplan til at angribe en af vor tids største udfordringer. På Rådets samling om udviklingsspørgsmål den 2. december 1993 skønnede medlemsstaterne og Kommissionen således, at der burde fastlægges en strategisk fremgangsmåde, og at initiativerne i Unionen burde koordineres med henblik på verdenskonferencen om befolkning og udvikling.

Det er desuden nyttigt at minde om, at Det Europæiske Fællesskab bestræber sig på at konsolidere og udnytte indsamlet viden på befolkningsområdet for at fremme dialogen og samarbejdet mellem Fællesskabets lande på den ene side og udviklingslandene på den anden side.

Det er på denne baggrund, at Kommissionen har udarbejdet denne meddelelse.

1. DE AKTUELLE DEMOGRAFISKE TENDENSER OG UDSIGTER

Tempoet for væksten i verdens befolkning, som er på 5,4 mia. i øjeblikket, er steget fra 1,8% i begyndelsen af 1950'erne til 2,1% i 1965-70 og udgør i dag 1,7%.

I udviklingslandene, der tegner sig for tre fjerdedele af verdens befolkning, er den gennemsnitlige befolkningstilvækst på 2,1% om året mod 0,5% i de industrialiserede lande.

Befolkningstilvæksten er således taget en smule af i den senere tid. Det skyldes et fald i fertilitetskvote (til nu 3,3 barn pr. kvinde mod næsten 6 i 1950'erne). Nedgangen kan i høj grad tilskrives de heldige resultater af befolkningspolitikken i mange lande og fremskridt med hensyn til uddannelse og levestandard.

En befolkningsfremdriftseffekt har imidlertid ført til en stigning i den absolutte befolkningstilvækst: næsten 100 mio. indbyggere mere om året i dag, hvilket er uden sidestykke i historien: i tiårsperioden 1991-2000 vil der være 1 milliard flere indbyggere på kloden, dvs. lige så mange som den samlede verdensbefolkning i begyndelsen af det 19. århundrede. For tredive år siden var den årlige tilvækst kun på 70 millioner, selvom fertilitetskvote var højere.

Det skal desuden nævnes, at fertilitetstilbagegangen ikke gør sig gældende i Afrika syd for Sahara, hvor kvinderne stadig har 6,6 barn i gennemsnit, og hvor befolkningstilvæksten er på over 3%, ej heller i regionen Nordafrika/Mellemøsten, hvor den ligger lige under 3%. Til gengæld er tilvæksten i Latinamerika og Asien, med undtagelse af enkelte lande, særlig i Sydøstasien, på omkring 2% og fortsat aftagende i nogle tilfælde afhængigt af virkningerne af udviklingen og den førte befolkningspolitik.

Med hensyn til fremtiden er det i hovedsagen den befolknings- og udviklingspolitik, som føres, der vil blive afgørende for, hvornår og på hvilket niveau verdens befolkning i sidste ende vil stabilisere sig.

De Forenede Nationer har i denne forbindelse opstillet tre hypoteser for perioden indtil 2150.

Hypotese	Verdens befolkning (mia.)	
	2050	2150
"Høj"	12,5	28
"Middel"	11,5	(12-13)
"Lav"	7,8	(4,3)?

II. RISICIENE FORBUNDET MED EN FOR HØJ BEFOLKNINGSTILVÆKST

De er betydelige og af tre typer: risici for udviklingslandenes udvikling, globale risici, risici for potentielt destabiliserende migrantstrømme. I betragtning heraf må der handles hurtigt og beslutsomt og stilles de nødvendige finansielle midler til rådighed.

1. Risiciene for den bæredygtige udvikling i udviklingslandene

a) Den økonomiske udvikling

Forbindelserne mellem befolkningstilvækst og økonomisk vækst er endnu genstand for kontrovers. Nogle hævder stadig, at en voksende befolkning er en god ting, bl.a. på grund af stordriftsfordelene i forbindelse med et udvidet marked. En moderat befolkningstilvækst kan ganske vist fremme udviklingen, men det er på den anden side klart, at en hurtig befolknings- tilvækst ikke er forenelig med en vedvarende og bæredygtig højnelse af levestandarden og med en væsentlig nedbringelse af fattigdommen i udviklingslandene. Problemet er ikke blot et spørgsmål om balance mellem befolkning og levnedsmiddelproduktion: behovet for uddannelsesinstitutioner, sundhedstjenester og infrastruktur øver også et pres på ressourcerne, som giver sig udslag i en nedskæring af investeringerne i produktionsapparatet og dermed et fald i væksten i indkomsten pr. indbygger.

Udviklingsproblemet ville være lettere at løse ved hjælp af en bedre kontrol med befolkningstilvæksten. Udvikling vil på sin side sammen med en mere retfærdig rigdomsfordeling hjælpe til at udrydde fattigdom og ved en befordring af kvindernes stilling og en forbedring af uddannelse og sundhed til en bedre fertilitetskontrol.

b) Lokalmiljøet og bæredygtig udvikling

En ukontrolleret befolkningstilvækst i udviklingslandene vil klart bidrage til at forværre miljøproblemerne.

Disse problemer er velkendte: afskovning (selvom denne i lige så høj grad er en konsekvens af de forskellige jordbesiddelsesformer, der afføder en udvidelse af de opdyrkede arealer på bekostning af skovene, som af en forøgelse af antallet af munde at mætte), ørkendannelse, øgede energibehov, som bliver vanskelige at dække, jorderosion, indskrænkning af de opdyrkede arealer, uddøende dyrearter og planter, og forringelse af leveforholdene i byområder¹⁾.

Desuden indebærer en for hurtig befolkningsforøgelse risiko for en udbredelse af fattigdom, og det er i udviklingslandene netop de fattigste befolkningsgrupper, der forvolder størst skade på land- og bymiljøet, samtidig med at de lider mest under det.

c) Den menneskelige udvikling

Helt bortset fra spørgsmålet om bæredygtig økonomisk udvikling er der også spørgsmålet om den menneskelige udvikling. De høje fertilitetskvotienter findes især i de mindst favoriserede befolkningslag og bidrager til at forværre ulighederne og fattigdommen. Kvinder og børn har vanskeligt ved at udfolde sig i for fattige, børnerige familier. Med en nedbringelse af befolkningstilvæksten sammen med en mere effektiv socialpolitik vil mennesket bedre kunne udøve sine grundlæggende rettigheder.

1) Det er vigtigt at nævne, at byområderne i de industrialiserede lande mellem 1815 og 1915 kun optog 100 mio. personer. Bybefolkningen vil i udviklingslandene til gengæld stige med 1,5 mia. mellem 1990 og 2010 og dermed forværre leveforholdene i de gigantiske og overbefolkede megalopoler: der er registreret en befolkningstæthed på 88 000 indbyggere pr. km² i Calcutta, 45 000 i Manila og 29 000 i Cairo mod 20 000 i Paris, 13 000 i Tokyo og 4 000 i Bruxelles. I 2025 vil to tredjedele af befolkningen i lande, der i øjeblikket klassificeres som udviklingslande, bo i byerne, og der vil være omkring halvtreds byer med en befolkning på over 10 mio. indbyggere (Mexico: 35 mio.).

2. De globale risici

Man kan ikke uden videre bestemme verdens befolknings absolutte maksimum. Hvem kunne egentlig for hundrede eller to hundrede år siden have forestillet sig, at jorden takket være den teknologiske udvikling ville være i stand til at brødføde 6 milliarder indbyggere, hvoraf omkring 800 millioner dog lider under sult eller kronisk underernæring.

Med en ændring af produktions- og forbrugsmønstrene, som de industrialiserede lande bør tage initiativ til, vil kunne hjælpe til at gøre plads i verden for flere indbyggere. En sådan ændring skal sigte på at befordre produktions- og forbrugsformer, der kan hjælpe til at dække verdens befolknings væsentlige behov og sikre et bæredygtigt leveniveau.

Men på grund af de meget reelle risici for en fordobling af verdens befolkning på mindre end 60 år og fordi livsmønstrene ikke ændrer sig særlig hurtigt og radikalt, er det ikke blot fornuftigt men faktisk af vital betydning for menneskehedens fremtid, at der træffes alle mulige forholdsregler til, at verdens befolkning stabiliserer sig på et så lavt niveau som muligt og så hurtigt som muligt.

3. Destabiliserende migrationer

En hurtig befolkningsforøgelse skaber uundgåeligt et migrationspres:

- . afvandring fra landet til byerne
- . vandring mellem regioner i et land og mellem udviklingslande
- . vandring især fra de fattige regioner til de mere velstående regioner i verden.

Kommissionen overvejede i sin meddelelse til Rådet og Parlamentet af 23. februar 1994 om indvandrings- og asylpolitikken (KOM(94)23) som led i indsatsen for at angribe de dybereliggende årsager til de forskellige former for migration, hvilke foranstaltninger der kunne træffes på området befolkningspolitik. Dette kræver, at der tages hensyn til befolkningsdimensionen i Fællesskabets politik udadtil inden for de bredere rammer for den europæiske politik vedrørende indvandring og asyl.

Der bør som led i en overordnet tilgang til migrationsfænomenet sættes ind mod migrationspresset. Det betyder en indgriben over for pres affødt af:

- en befolkningstilvækst, der er for høj til, at der kan garanteres en bæredygtig udvikling af økonomien, indkomsterne og beskæftigelsen,
- dårligt tilpasset økonomisk og social politik, der især fører til en subventionering af kapitalomkostningerne i forhold til arbejdsomkostningerne,
- fattigdom og social uretfærdighed i land- og byområder,
- krig, konflikter, tilsidesættelse af menneskerettighederne og mindretalenes rettigheder, hvilket resulterer i en øget flygtningestrøm.

Af disse forskellige grunde er det vigtigt at handle for at reducere befolkningstilvæksten, særlig i de regioner, hvor den tydeligt er for høj, og at gennemføre en demografisk omstilling. I betragtning af, at mange par ønsker færre børn, er dette mål ikke blot ønskeligt men også realisabelt under fuld hensyntagen til individets friheder, men det er dog en betingelse, at bestræbelserne rettes mod befolkningspolitikkerne.

III. INDHOLDET AF POLITIKKERNE FOR NEDBRINGELSE AF BEFOLKNINGSTILVÆKSTEN

At sætte børn i verden er en grundlæggende og ukrænkelig frihed for mennesket. Det betyder, at en eventuel befolkningspolitik hverken må være diskriminerende (f.eks. mod en bestemt samfundsgruppe eller etnisk gruppe) eller tvingende. Den skal hjælpe mænd og kvinder i deres valg, men ikke omfatte påbud.

De tre hovedkomponenter i en befolkningspolitik i bred forstand er:

- . socialpolitikken, særlig tiltag i forbindelse med mødres og børns sundhed, uddannelse af piger, kvindernes stilling, som kan bidrage til at reducere antallet af ønskede fødsler og en stigning i efterspørgslen efter familieplanlægning;
- . information og ansvarliggørelse af enkeltpersoner og par, som virker i samme retning;

- . forøgelse af tilbuddet af familieplanlægning ved at stille moderne og sikre svangerskabsforebyggende midler til rådighed for kvinderne.

Disse tre typer foranstaltninger skal fungere side om side og rettes mod folks behov. De skal i første række sigte mod at sætte enkeltpersoner og par i stand til at træffe det bedste valg.

1. En socialpolitik, der influerer på den ønskede fertilitetskvotient

En sådan nedsættelse forudsætter bl.a.

- . uddannelse, information af kvinder og forbedring af deres sociale stilling: dette sidste aspekt er af grundlæggende betydning i det omfang, den lovlige giftealder (som ofte er alt for lav) for piger, spiller en større rolle i fertiliteten, og en kvinde, der udøver en produktiv og lønnet virksomhed, har mindst to børn²⁾;
- . udvikling af sundhedstjenester, der kan bidrage til at nedbringe børnedødeligheden;
- . bekæmpelse af fattigdom (hvilket foruden adgang til beskæftigelse for så mange som muligt forudsætter udvikling af sociale tjenester og nedbringelse af indkomstkævhederne).

2. Ansvarliggørelse og information

Forældres ret til frit at vælge, hvor mange børn de vil have, bør være forbundet med en ansvarliggørelse af såvel mænd som kvinder. De bør gøre sig det klart, at færre børn kan bidrage til at forbedre børnenes fremtidsudsigter og i videre forstand også for samfundet som helhed. En bedre bevidstgørelse (gennem informationskampagner, der siger, at to børn pr. par i dag er tilstrækkeligt til at bevare efterslægten) og en befolkningspolitik, der virker gennem incitamenter, kan bidrage til en sådan ansvarliggørelse.

2) I del II, § 9, i slutdokumentet fra verdenskonferencen om menneskerettighederne (Wien, juni 1993) hedder det følgende: The human rights of women and the girl-child are an inalienable, integral and indivisible part of universal human rights. The full and equitable participation of women in the political, civil and cultural life, and the eradication of discrimination on grounds of sex are priority objectives of the international community".

3. Tilbud af ydelser rettet mod sundhed og forplantningsevne

Familieplanlægning bør udgøre en del af et bredere udvalg af ydelser rettet mod sundhed og familiestiftelse. Disse skal i første række rettes mod at begrænse antallet af uønskede fødsler og mod at forbedre mødres og børns sundhed, men også mod andre problemer, såsom kontrol og forebyggelse af kønssygdomme.

Hvad familieplanlægning angår, kan det nævnes, at omkring 20% af fødslerne i udviklingslandene i dag er ikke-ønskede, og antallet af aborter er i samme lande desuden stort.

Tilbuddet af familieplanlægning øges, og kvaliteten af ydelserne forbedres tillige med, at der sikres en passende udbredelse, navnlig under hensyntagen til den positive rolle NGO'erne kan spille. Det er den mest direkte vej til at begrænse befolkningstilvæksten, idet man samtidig indskrænker tilflugten til abort. Man anslår, at hvis der i dag iværksættes et storstilet familieplanlægningsprogram, vil der i 2100 være 2 milliarder mindre. 50% af forældreparene i udviklingslandene har ganske vist adgang til familieplanlægning, men man skønner, at 300 millioner ønsker en sådan service, men ikke kan opnå den.

Familieplanlægning har ud over sit globale demografiske mål, som vedrører samfundet som helhed, også en social berettigelse, nemlig at øge enkeltpersoners og familiers velfærd. Af disse to grunde bør familieplanlægning være en prioritet for verdenssamfundet, såvel udviklingslandene som de industrialiserede lande, i de kommende år.

I Rådets resolution af november 1992 om familieplanlægning prioriteres i denne sammenhæng følgende prioriteter højt:

- kvinder og mænd bør have mulighed for frit at træffe et velunderbygget valg angående antallet af børn og intervallerne mellem fødsler;
- der skal ydes bistand med henblik på at skabe et miljø, hvor dette valg kan træffes uhindret, specielt ved at forbedre adgangen til en effektiv familieplanlægning;
- sundhedsfaren for kvinder og børn skal mindskes kraftigt ved etablering af passende fødsels- og spædbørnsfaciliteter;
- lande og lokalsamfund skal have mulighed for at reagere og øve indflydelse på befolkningstilvæksten og befolkningsbevægelserne.

Siden Bucharest- og Mexico-konferencerne er der yderligere enighed om at tilskynde udviklingslandene til med donorbistand at gennemføre en befolkningspolitik. Konferencen i Cairo vil være en god lejlighed til højtideligt at bekræfte denne konsensus og omsætte den i praksis i form af gensidige forpligtelser for de forskellige berørte parter, der alle har et ansvar i denne forbindelse.

IV. UDVIKLINGSLANDENES OG DE UDENLANDSKE DONORERS ANSVAR

1. Udviklingslandenes ansvar

Det er naturligvis i første række de lande, hvor befolkningstilvæksten er for høj, der skal sættes ind med en politik til at reducere den. Der gælder følgende i denne forbindelse:

- . den bør føres på to fronter, nemlig et udvidet og forbedret tilbud af familieplanlægning og nedbringelse af fertiliteten ved hjælp af information og socialpolitiske tiltag;
- . den vil blive effektiv, hvis den gennemføres i nært samarbejde mellem institutionerne og lokalbefolkningen, særlig kvinderne;
- . den bør i visse landes tilfælde, f.eks. Kina, ledsages af en budget- og socialpolitik. En begrænsning af fertilitetskvotienten medfører alt andet lige og over nogle årtier en ældning af befolkningen, som i øvrigt fremmes af udviklingen med hensyn til livsforventning. Det medfører ændringer i de sociale strukturer (færre unge til at tage sig af deres forældre), hvilke får større konsekvenser for de offentlige finanser (sundhedssystemer, pensionsordninger osv.), som de industrialiserede lande allerede har været udsat for, og som snart også kommer til at ramme lande som Kina;
- . den kræver betydelige finansielle midler. I øjeblikket afsættes der 5 mia. USD om året til befolkningsprogrammer i streng forstand, hvoraf 1000 mio. USD er udenlandsk bistand. Skønnene for år 2000 varierer mellem 8 og 12 mia. USD (1993-tal). Det kan ikke siges at være noget betydeligt beløb, men hvis man hertil lægger de andre komponenter i befolkningspolitikken i bred forstand (mødres og børns sundhed, uddannelse af piger osv.), bliver der tale om et ganske betragteligt beløb, som udviklingslandene skal overføre til denne prioritet, ideelt på bekostning af mere eller mindre uproduktive anvendelsesformål (som f.eks. militærudgifter, der i øjeblikket repræsenterer mellem 100 og 150 mia. USD om året i udviklingslandene).

Desuden er det vigtigt i den økonomiske og sociale politik og miljøpolitikken at tage hensyn til disses virkninger for de interne migrationer og fordelingen af befolkningen. Der bør særlig sættes ind på en afbalanceret udvikling af land- og byområder.

Endelig skal det bemærkes, at en bedre overholdelse af menneskerettighederne og mindretallenes rettigheder og regionale sikkerhedsarrangementer i bestemte tilfælde af en befolkningstilvækst, der kan tilskrives politiske faktorer, kan gøre det lettere at dampe op for befolkningstilvæksten. Det vil desuden også lette på migrationspresset.

2. De udenlandske donorerers rolle

De udenlandske donorer bør fortsætte med at støtte udviklingslandenes indsats på både makro- og mikroplanet for at overvinde kriser på kortere sigt og for at hindre katastrofesituationer på længere sigt, som vil kunne give anledning til væsentlige migrationsstrømme fra land til by og/eller på internationalt plan.

I betragtning af udviklingslandenes behov og den økonomiske rentabilitet af aktioner på befolkningsområdet er det endvidere påkrævet og vil i udviklingshenseende være effektivt, at de udenlandske donorer yder et bidrag til supplerende af den interne finansielle indsats, hvad angår såvel "indirekte" aktioner (uddannelse og sundhed) som "direkte" aktioner på området familieplanlægning. Men det må og skal heller ikke træde i stedet for landenes egen indsats.

Det ville være hensigtsmæssigt, om verdenssamfundet i denne sammenhæng kunne nå til en konsensus på konferencen i Cairo om, at 4% af udviklingsbistanden blev afsat til befolkningspolitikken senest fra og med år 2000.

V. DEN EUROPÆISKE UNIONS FORPLIGTELSE

Fællesskabet og medlemsstaterne bør henholde sig til de prioriteter, der er omhandlet i Rådets resolution af november 1992. Det er i første række nødvendigt at etablere en god dialog med udviklingslandene om strategierne på befolknings- og familieplanlægningsområdet. For det andet skal den

bistand, der skal ydes disse lande til gennemførelsen af strategierne, indgå i den bredere sammenhæng med basissundhedspleje, særlig for kvinder og børn. Dette er sammen med uddannelse en lige så vigtig komponent som familieplanlægning som sådan i forsøget på at dæmme op for befolkningstilvæksten.

Med hensyn til finansielle ressourcer konstaterer Kommissionen, at Den Europæiske Union i 1991 kun afsatte ca. 160 mio. ECU eller 200 mio. USD (ca. 0,6% af den samlede udviklingsbistand) til støtte af befolkningspolitikken. Det er ikke meget, selvom der er registreret en stigning i den senere tid; i slutningen af 1980'erne var der kun tale om 0,4%.

Fællesskabet som sådant har (i perioden 1991-1993) på sin side disponeret over knap 20 mio. ECU om året, særlig med henblik på Sydasien og Middelhavsområdet.³⁾ Fællesskabet og medlemsstaterne vil skulle afsætte en meget større del af deres offentlige bistand til aktioner på befolkningsområdet.

Der bør sigtes på 4%, hvilket svarer til ca. 1 000 - 1 200 mio. ECU ud fra en hypotese om en samlet bistand i år 2000 på mellem 25 og 30 mia. ECU. Det er en større, men ikke uovervindelig udfordring, der dog forudsætter en omprioritering af det finansielle samarbejde i fremtiden.

Et sådant politisk tilsagn giver kun mening, hvis medlemsstaterne forpligter sig på en måde, der er sammenhængende med Fællesskabets tilgang, til at afsætte en større del af deres udviklingsbistandsressourcer til ovennævnte aktioner.

Ressourceforøgelsen bør ske gennem såvel en forøgelse af budgetressourcerne som en omfordeling af de bestående ressourcer til aktioner på befolkningsområdet. Der skal samtidig hermed foregå en nærmere koordination mellem Fællesskabet og medlemsstaterne på den ene side og alle andre donorer, der opererer på dette område.

3) via:

.budgetpost B7-5050 (støtte til demografisk politik og tilhørende programmer i udviklingslandene), B7-5047 (sundhedspleje for mødre og børn), B7-5010 (Fællesskabets deltagelse i aktioner til fordel for udviklingslande, som gennemføres af ikke-statslige organisationer), B7-3000 (finansielt og fagligt samarbejde med udviklingslandene i Asien), B7-4080 (multilateralt samarbejde på regionalt og sub-regionalt plan i Middelhavsområdet), B7-5055 (center for iagttagelse af migrationsstrømmene og positive foranstaltninger i forbindelse med indvandring);
. og i 1993 Lomé IV.

Kommissionen er på sin side rede til fuldt ud at påtage sig sit ansvar. Den foreslår at øge bistanden til befolkningspolitikken væsentligt. Den sætter sig som mål i tiden indtil år 2000 et beløb på mindst 300 mio. ECU (se bilag).

Det er sideløbende hermed nødvendigt at udvide det finansielle samarbejde om følgende sektorer:

- . forbedring af kvindernes stilling gennem uddannelse, uafhængigt af en politik for nedbringelse af fertiliteten;
- . generel forbedring af udbuddet af sundhedsydelser, særlig med hensyn til sundhedspleje af mødre og børn, og bekæmpelse af kønssygdomme;
- . miljøbeskyttelse og rationel udnyttelse af ressourcerne;
- . styring af migrationsstrømmene gennem samarbejde mellem migranternes oprindelsesland og værtslandet og gennem en politik for integration af lovlige migranter i Det Europæiske Fællesskabs lande;
- . forbedring af viden om fænomenerne, særlig om forbindelserne befolkning-udvikling-miljø.

En udvikling på dette område er en lige så vigtig faktor som familieplanlægning som sådan i forsøget på at dæmme op for befolkningstilvæksten.

Kommissionen skal fremhæve, at disse forhøjelser kommer til at ske under overholdelse af de finansielle overslag ved en omprioritering af bistanden.

KONKLUSION

Cairo-konferencen finder sted på et afgørende tidspunkt. Det er nu, her ved slutningen af det 20. århundrede, at der må sættes ind for at hindre en ukontrollerbar befolkningsekspllosion, som kan bringe udviklingen i mange lande og regioner i fare, som kan afføde omfattende og potentielt destabiliserende migrationsbevægelser, og som kan give anledning til uløselige miljøproblemer på lokalt og globalt plan. Der er registreret et vist fremskridt: befolkningstilvækstraten har været faldende de sidste tyve år, ofte under indflydelse af en befolkningspolitik, som nu begynder at bære frugt. Der må bygges videre på dette fremskridt med nye eller udvidede tiltag som led i denne politik, og der bør drages fordel af den konsensus herom, der består i de fleste lande og i verdenssamfundet.

Alle kan og bør bidrage til denne politik, der hverken må være tvingende eller diskriminerende, og som skal tilpasses efter de forskellige forhold og kulturelle traditioner. Ansvar for at udforme og gennemføre befolkningspolitikken ligger i første række hos udviklingslandene selv, men de industrialiserede lande har en vigtig rolle at spille, idet de kan levere faglig bistand og den nødvendige ekstra finansiering.

Den Europæiske Union bør arbejde for, at konferencen bliver en succes og udmunder i et ambitiøst handlingsprogram for det kommende tiår. Den bør erklære sig rede til at påtage sig forpligtelser klart angivet i tal med hensyn til en væsentlig forøgelse af den finansielle støtte af befolkningsprogrammerne i udviklingslandene.

BILAG

Dette beløb på 300 mio. ECU finansieres i lige store dele via EUF og budgettet. Med hensyn til budgettet, vil de poster, der anvendes i øjeblikket, og som tidligere er nævnt (se note 3), samt budgetpost B7-405 (finansprotokoller med de sydlige Middelhavslande) og B7-3010 (finansielt og fagligt samarbejde med udviklingslandene i Latinamerika) blive berørt. Budgetudgifterne til disse poster vil globalt kunne udvikle sig således:

1995:	50 mio. ECU
1996:	70 mio. ECU
1997:	90 mio. ECU
1998:	110 mio. ECU
1999:	130 mio. ECU
2000:	150 mio. ECU

KOM(94) 100 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

05

Katalognummer : CB-CO-94-109-DA-C

ISBN 92-77-66913-6
